

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **M. R.**, narozen X,
bytem X,

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2020, č. j. X,

takto:

- I.** Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 4. 2020, č. j. X, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 1 500 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2020, č. j. X, kterým bylo změněno rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2020, č. j. X, tak, že žalovaná výrokem I. podle § 56 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) a s přihlédnutím k článku 46 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„koordinální nařízení“) zvýšila žalobci od 6. 11. 2019 invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 4 158 Kč. Žalovaná současně výrokem II. napadeného rozhodnutí podle nařízení vlády č. 260/2019 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2018, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2018, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2020 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2020 a o zvýšení důchodů v roce 2020, zvýšila od ledna 2020 procentní výměru žalobcova invalidního důchodu na částku 3 136 Kč a základní výměru na částku 1 315 Kč (v dílčené výši); žalobcův invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně tak od ledna 2020 činil 4 451 Kč měsíčně.

Argumentace žalobce

2. V žalobě žalobce namítal, že jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvá již od roku 1986, kdy byl uznán plně invalidním, a od té doby se jeho chronické onemocnění stále zhoršuje. Žalobce nesouhlasil s datem změny stupně invalidity a zdůraznil, že invalidita u něj vznikla dříve než v dubnu 2010. Žalobce popsal, že v roce 1986 utrpěl při sportu těžký úraz a musel se podrobit operaci předního zkříženého kolenního vazů a menisku; pracovní neschopnost po operaci trvala více než rok, a proto byl uznán plně invalidním. V roce 1987 žalobce požádal o zrušení plné invalidity, neboť chtěl normálně pracovat a zařadit se do společnosti; této žádosti bylo vyhověno. V roce 1991 žalobce požádal o přiznání částečné invalidity, posudkové komise Okresní správy sociálního zabezpečení Bratislava 4, kde tehdy žil, této žádosti vyhověla. V březnu 1993 se žalobce vrátil do České republiky, v roce 1994 se podrobil druhé operaci kolenního kloubu a onemocněl trombózou povrchových žil levé nohy. Žalobce uvedl, že mu Slovenská pojišťovna bez odůvodnění od prosince 1994 zastavila výplatu částečného invalidního důchodu, což s ohledem na rozdělení federace považoval za správné a dále se o to nezajímal. Žalobce se snažil nalézt vhodné zaměstnání, což se mu však nedařilo, a jeho zdravotní stav se dále zhoršoval, a to po celou dobu od roku 1994 do roku 2005. V roce 2004 se žalobce podrobil třetí operaci kolenního kloubu z důvodu artrózy, úlomků v kolenním kloubu a faktické nemožnosti chodit. Od této operace podle žalobce docházelo až do roku 2010 k dalšímu zhoršování zdravotního stavu, ortopedové označili jeho kolenní kloub za totálně opotřebovaný a určený k totální endoprotéze. Žalobce zdůraznil, že tento stav trval již před rokem 2010, kdy požádal o invalidní důchod, a trval na tom, že datum vzniku invalidity u něj bylo určeno nesprávně. Podotkl, že jeho onemocnění je chronického rázu, genetické a autoimunitní, a vyvíjelo se plíživě po celou dobu, k čemuž měl posudkový lékař přihlídnout. Posudky o invaliditě považoval žalobce za nedůvěryhodné a zmanipulované, neboť zpochybňovaly lékařské zprávy od odborných lékařů. Žalovaná v napadeném rozhodnutí podle žalobce argumentovala nepravdivými a nepodloženými frázemi posudkového lékaře. Nesouhlasil ani se závěrem, že přiznání dřívějšího vzniku invalidity záleží na době pojištění získané v České republice, a zpochybňoval také závěry žalovaného ohledně vývoje jeho zdravotního stavu. Žalobce pokládal za zásadní, že již v roce 1990 jej vojenská správa na základě jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu propustila z armády, což podle něj dokládá, že byl tehdy považován za invalidního občana.
3. Podáním ze dne 7. 2. 2021 žalobce doplnil žalobu a poukázal na nedůvěryhodnost posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí z důvodu jejich loajality k žalované a s ohledem na to, že manipulují s lékařskými zprávami odborných lékařů a zpochybňují je, aniž by posuzovaného řádně prohlédly. Žalobce zdůraznil své právo na spravedlivý proces vyplývající z Listiny základních práv a svobod a z čl. 6 Úmluvy o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ochraně lidských práv a základních svobod. V postupu žalované a v napadeném rozhodnutí spatřoval velkou nespravedlnost, zmínil také existenční potíže a psychické útrapy vyvolané nespravedlivým jednáním žalované a posudkových lékařů. Dále upozornil na rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 25. 8. 2020, č. j. 71848/2020/TEP, podle kterého je žalobce závislý na pomoci jiné fyzické osoby ve druhém stupni závislosti, a to trvale, a na zpětné uznání jeho invalidity slovenskými orgány.

4. V doplnění žaloby ze dne 9. 3. 2021 žalobce chronologicky popsal jednotlivá svá podání a reakce žalované.
5. Podáním ze dne 15. 8. 2021 žalobce doplnil žalobu o požadavek, aby soud rozhodl o výši doplatku invalidního důchodu včetně valorizace, a poukázal na svou těžkou finanční a sociální situaci.
6. Ve vyjádření ze dne 23. 8. 2021 žalobce nesouhlasil s posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise v Ústí nad Labem“) ze dne 10. 8. 2021, označil jej za formalistický, nespravedlivý a neodborný. Konstatoval, že se posudková komise v Ústí nad Labem nevypořádala s tím, že mu invalidita nikdy nebyla odňata (trvala nepřetržitě od roku 1991). Hodnocení období od roku 1991 je podle žalobce lživé, posudková komise v Ústí nad Labem nedisponovala z tohoto období žádnými lékařskými zprávami; k tomu žalobce poukázal na rozhodnutí Posudkové komise sociálního zabezpečení Bratislava ze dne 3. 7. 1990, jímž byl uznán občanem se změněnou pracovní schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu, a ze dne 15. 5. 1992, jímž byl uznán občanem s těžkým zdravotním tělesným postižením s přiznáním mimořádných výhod I. stupně. Připomněl, že již od roku 1986 nebyl schopen si kleknout ani dřepnout a nohu ohnul jen na 90 až 110 stupňů, v roce 1990 byl pro svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav propuštěn z armády. Tyto důkazy, které posudková komise podle žalobce ignorovala, potvrzují, že od té doby byl invalidní a jeho zdravotní stav mu neumožňoval plné pracovní uplatnění. S odkazem na smlouvu mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení žalobce podotkl, že mu žalovaná měla od roku 2010 vyplácet invalidní důchod; příslušné orgány obou států se však vzájemně neinformovaly, ani žalobce poučily o možnosti podat žádost o invalidní důchod v České republice, čímž mu způsobily finanční škodu. Podle žalobce nevychází posudek ze dne 10. 8. 2021 z úplně zjištěného skutkového stavu, není úplný a přesvědčivý. Dodal, že posudková komise v Ústí nad Labem po něm nepožadovala žádnou lékařskou dokumentaci. Za důkaz zhoršování svého zdravotního stavu žalobce označil operaci v roce 1994, následovanou trombózou povrchových tepen, operaci v roce 2004, kdy bylo postižení kvalifikováno na totální endoprotézu a druhé koleno již na artrózu třetího stupně.
7. Citované vyjádření žalobce doplnil podáním ze dne 24. 8. 2021, v němž upozornil na skutečnost, že v posudkové komisi v Ústí nad Labem nezasedl odborný lékař – ortoped, nýbrž lékaři s odborností interní lékařství – revmatologie, ačkoli období let 1991 až 2010 bylo jednoznačně v odbornosti ortopedů. Poznamenal, že posudková komise v Ústí nad Labem ignorovala připomínky a doporučení soudu, a zdůraznil, že není vyloučeno, že psoriatická artritida u něj propukla mnohem dříve než v roce 2014, když tímto genetickým onemocněním trpí od roku 1965.
8. V dalším doplnění vyjádření ze dne 29. 8. 2021 žalobce konstatoval, že posudková komise v Ústí nad Labem posuzovala důkazy o jeho zdravotním stavu v rozporu s jejich skutečným

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obsahem, a poukázal na profesní soudržnost lékařů narušující princip nestrannosti a objektivnosti funkce posudkových komisí. Zopakoval, že jeho onemocnění je genetické a trvá od roku 1965. Podle žalobce měla posudková komise v Ústí nad Labem při stanovení data vzniku invalidity více respektovat vývoj jeho zdravotního stavu, k čemuž měla dostatek podkladů.

9. Podáním ze dne 5. 9. 2021 žalobce znovu doplnil žalobu, a to popisem obsahu lékařských zpráv z období od roku 2017 do roku 2020, a trval na tom, že datum vzniku invalidity bylo stanoveno chybně, když invalidita třetího stupně u něj nastala již dne 6. 9. 2017.
10. Dne 28. 12. 2021 žalobce soudu sdělil, že od října 2021 jej v každodenní činnosti omezuje bolestivý chronický zánět Achillovy šlachy pravé nohy, a přiložil příslušné lékařské zprávy. Dodal, že v roce 2019 postihl tento zánět Achillovu šlachu jeho levé nohy.
11. Ve vyjádření ze dne 23. 1. 2022 žalobce nesouhlasil s posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Plzni (dále jen „posudková komise v Plzni“) ze dne 10. 12. 2021 a připomněl, že trpí psoriatickou artritidou, lupénkou a onemocněními kloubů a páteře, a proto by posudkový lékař měl mít odbornost revmatologie, kožní lékařství, ortopedie a neurologie, nikoli interní lékařství. Posudek označil za neúplný a neobjektivní s tím, že posuzující lékaři nemají žádné vědomosti o dělnických profesích a jimi vykonávané práci. Zdůraznil, že svou profesi stavebního zámečnicka – svářeče nemohl vykonávat již od první operace kolenního kloubu v roce 1986. Žalobce poukázal na závěry předchozích posouzení svého zdravotního stavu z let 1990 až 1995 a na podle něj správný postup slovenských posudkových lékařů. Podle žalobce vznikla jeho invalidita již v roce 1986, resp. částečná invalidita v roce 1991, nikoli až datem vydání posudku 16. 4. 2010. Konstatoval, že průběh jeho onemocnění vyplývá z jím předkládaných lékařských zpráv, jejichž obsah podrobně popsal. Posudkoví lékaři se podle žalobce měli zaměřit na lékařské zprávy z období před rokem 2010, z nichž plyne, že zdravotní postižení, pro něž se stal invalidním, mu bylo diagnostikováno již v roce 1994.
12. Se sdělením ze dne 23. 2. 2022 zaslal žalobce soudu další lékařské zprávy popisující jeho aktuální zdravotní stav.
13. Ve vyjádření ze dne 9. 3. 2022 žalobce nesouhlasil s posudkem posudkové komise v Plzni ze dne 25. 2. 2022 a trval na tom, že invalidita u něj vznikla dříve, než uvádí tento posudek. Opětovně připomněl vývoj svého zdravotního stavu a jeho hodnocení v České republice v kontrastu s pro něj příznivějšími závěry slovenských posudkových lékařů.

Argumentace žalované

14. Žalovaná ve svém vyjádření zrekapitulovala průběh správního řízení a s ohledem na žalobcovy námitky navrhla provedení důkazu posudkem posudkové komise v Ústí nad Labem. Připomněla, že napadené rozhodnutí vydala na základě posudku o invaliditě ze dne 19. 3. 2020, který podle jejího názoru splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a vypořádává se se všemi rozhodujícími skutečnostmi.

Ústní jednání soudu

15. Při jednání soudu konaném dne 17. 5. 2021 tehdejší právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění jejích doplnění.
16. Pověřená pracovnice žalované při tomto jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě.

17. Soud při jednání dne 17. 5. 2021 v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování čtením posudku posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2021, včetně protokolu o jednání posudkové komise.
18. Při jednání soudu konaném dne 5. 4. 2022 žalobce poukázal na svá písemná vyjádření a uvedl, že z jednotlivých posudků plyne řada pochybností a chybí v nich některé lékařské zprávy. Závěr, že od 1. 1. 1991 do 31. 12. 1995 nebyl invalidní, označil žalobce za lživý a zdůraznil, že v té době platila v České republice stejná právní úprava jako na Slovensku, kde invalidním byl. Dodal, že mu na Slovensku nikdy nebyla invalidita odňata. Konstatoval, že jeho zdravotní stav se od roku 1966 stále zhoršoval, a vyjádřil přesvědčení, že jej posudkové komise vědomě poškodily, neboť jeho zdravotní stav nehodnotily podle skutečných lékařských zpráv. Podle žalobce si posudkové komise mohly vyžádat podklady ze Slovenska, nikoli se vymlouvat na to, že je nemají. Podotkl, že již 3. 7. 1990 byl uznán občanem se změněnou pracovní schopností a jeho zdravotní stav se dále zhoršoval, od operace si nemůže kleknout, dřepnout, dlouho stát, po třetí operaci v roce 2004 lékař nedoporučil delší chůzi a uvedl, že už je to na endoprotézu. Podle žalobce z tohoto posudkoví lékaři vůbec nevycházeli. Zpochybnil také jejich tvrzení, že měl pouze jednu trombozu, ve skutečnosti to bylo třikrát. Trval na tom, že na Slovensku byl jeho zdravotní stav posouzen spravedlivě na základě skutečných lékařských zpráv. Žalobce uvedl, že problémy s páteří u něj začaly v roce 1996, nikoli až v roce 2013; v letech 1997 až 1998 měl takové bolesti páteře, že nedokázal pracovat. Problémy s Achillovými šlachami žalobce trpí od roku 1984. Poznamenal, že po příchodu ze Slovenska vyřadil ze své zdravotní dokumentace a zlikvidoval řadu lékařských zpráv, protože v nich bylo tolik omezení, že by jej nikde nevzali do práce. Žalobce dále uvedl, že těžká polyartróza u něj byla zjištěna již v roce 2009. Uzavřel, že nesouhlasí s invaliditou od 16. 4. 2010, a požádal, aby mu byla uznána alespoň od prosince 2009 a aby mu byl důchod doplacen alespoň pět roků zpětně.
19. Pověřená pracovnice žalované při tomto jednání upozornila na změnu data vzniku invalidity v posudku posudkové komise v Plzni ze dne 10. 12. 2021 a s ohledem na tuto skutečnost ponechala rozhodnutí na úvaze soudu.
20. Soud při jednání dne 5. 4. 2022 v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování čtením doplňujícího posudku posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 10. 8. 2021, včetně protokolu o jednání posudkové komise, posudku posudkové komise v Plzni ze dne 10. 12. 2021, včetně protokolu o jednání posudkové komise, a doplňujícího posudku posudkové komise v Plzni ze dne 25. 2. 2022, včetně protokolu o jednání posudkové komise.

Posouzení věci soudem

21. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
23. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 1. 2012 přiznala žalobci od 16. 4. 2010 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, a to na základě posudku o invaliditě ze dne 9. 8. 2010, podle kterého žalobcova pracovní schopnost poklesla o 35 % s datem vzniku invalidity 16. 4. 2010. Invalidita prvního stupně byla u žalobce zjištěna i následujícími posudky o invaliditě ze dne 31. 10. 2011 (míra poklesu pracovní schopnosti 40 %) a ze dne 20. 2. 2012 (míra poklesu pracovní schopnosti 45 %). Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2013 žalovaná od 18. 1. 2013 zvýšila žalobci invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, a to na základě posudku o invaliditě ze dne 31. 1. 2013, podle kterého žalobcova pracovní schopnost poklesla o 50 % s datem změny stupně invalidity 18. 1. 2013. Invalidita druhého stupně byla u žalobce zjištěna i následujícími posudky o invaliditě ze dne 12. 2. 2014 (míra poklesu pracovní schopnosti 60 %), ze dne 30. 4. 2014 (míra poklesu pracovní schopnosti 50 %), ze dne 16. 12. 2015 (míra poklesu pracovní schopnosti 50 %), ze dne 21. 3. 2019 (míra poklesu pracovní schopnosti 50 %) a ze dne 29. 7. 2019 (míra poklesu pracovní schopnosti 60 %).
24. Na základě žalobcovy žádosti o změnu výše invalidního důchodu ze dne 11. 11. 2019 byl pro Okresní správu sociálního zabezpečení Teplice vyhotoven posudek o invaliditě ze dne 17. 12. 2019, ve kterém posudková lékařka MUDr. A. Z. označila za rozhodující příčinu žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zdravotní postižení uvedené v kapitole XII, položce 4b přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena ve výši 70 % s tím, že podle § 3 a § 4 téže vyhlášky se procentní míra poklesu pracovní schopnosti nemění, přičemž změny stupně invalidity nastala k datu 26. 11. 2019. Na základě tohoto posudku vydala žalovaná dne 8. 1. 2020 rozhodnutí, jímž žalobci od 26. 11. 2019 zvýšila invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně.
25. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky. Žalovaná si v řízení o námitkách vyžádala nový posudek o invaliditě žalobce ze dne 19. 3. 2020, který vypracovala posudková lékařka Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem (dále jen „LPS“) MUDr. D. H. Tato posudková lékařka opětovně posoudila žalobcův zdravotní stav a dospěla k závěru, že rozhodující příčinou žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XII, položce 4d přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 70 %, přičemž procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 vyhlášky nemění. Na základě tohoto nového posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 7. 4. 2020.
26. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že „[p]ojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.“ Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu

prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

27. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že „*[p]racovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.*“ V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
28. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že „*[z]a zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.*“ V souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odstavce 7 téhož ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.
29. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že „*[j]e-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.*“
30. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity dále platí, že „*[v] případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.*“

31. V projednávané věci není spor o tom, že žalobce je invalidním ve třetím stupni invalidity, nýbrž o tom, kdy se žalobce stal invalidním v prvním stupni invalidity, resp. kdy došlo k změně na druhý a poté na třetí stupeň invalidity.
32. Soud připomíná, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, od kdy žalobce splňoval podmínky alespoň prvního stupně invalidity, tedy kdy u něj došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %, a kdy došlo ke změně stupně invalidity, tj. kdy dosáhl míry poklesu pracovní schopnosti nejméně o 50 %, resp. 70 %. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, zda žalobce získal potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto se soud touto otázkou nezabýval.
33. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky LPS o míře poklesu žalobcovy pracovní schopnosti. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posuzování zdravotního stavu žalobců v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila žalobcův celkový stav, pokles jeho pracovní schopnosti a datum vzniku jeho případné invalidity včetně jejího stupně.
34. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí v Ústí nad Labem soud zjistil, že komise jednala v řádném složení [předsedkyně MUDr. H. H., lékařka MUDr. Z. B. (odbornost: interní lékařství - revmatologie) a tajemnice Bc. M. H.], posudek ze dne 17. 2. 2021 byl vypracován po studiu a zhodnocení žalobcova zdravotního stavu na základě předložené lékařské dokumentace. Žalobce nebyl jednání komise přítomen. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla komise k dispozici. Posudková komise v Ústí nad Labem dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. k 7. 4. 2020) žalobce splňoval kritéria pro invaliditu třetího stupně ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u něj byl shledán pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 70 %; jako datum změny na třetí stupeň invalidity posudková komise určila 6. 11. 2019.
35. Posudková komise v Ústí nad Labem konstatovala, že se u žalobce jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je relaps dominantního onemocnění psoriatické polyartritidy s těžkou tendinitidou Achillovy šlachy vlevo s klinickou aktivitou onemocnění se zahájením opětovné biologické léčby. Posudková komise v Ústí nad Labem hodnotila míru poklesu žalobcovy pracovní schopnosti podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to podle kapitoly XII – postižení kůže a podkožního vaziva; položky 4 – choroby se zánětem kůže a poruchou rohovění (psoriáza, lichen, keratodermie); podpoložky 4d – zvláště těžké funkční postižení, rozsáhlé postižení kůže s masivním zánětem a značnou tvorbou šupin, rozsáhlé trvalé kloubní změny mutilujícího charakteru. Pro toto zdravotní postižení stanovuje vyhláška míru poklesu pracovní schopnosti 70 %, kterou také posudková komise v Ústí nad Labem zvolila.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

36. Na žádost soudu posudková komise v Ústí nad Labem ve stejném složení vypracovala dne 10. 8. 2021 doplňující posudek, ve kterém konstatovala, že žalobce:
- od 1. 1. 1991 do 31. 12. 1995 nebyl invalidní podle § 29 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., ani částečně invalidní podle § 37 odst. 2 a 3 téhož zákona. Při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu byl schopen vykonávat jen jiné než dosavadní zaměstnání s podstatně menšími požadavky na fyzické nebo psychické schopnosti, jeho výdělek však v důsledku toho podstatně nepoklesl. Nešlo o zaměstnání zcela nepřiměřené jeho dřívějším schopnostem a společenskému významu dosavadního zaměstnání a byl schopen je vykonávat bez zcela mimořádných podmínek a bez vážného zhoršení zdravotního stavu. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav mu značně neztěžoval obecné životní podmínky.
 - od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2009 nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2009, ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 nebo 2 téhož zákona. Procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu neodpovídala ani částečné invaliditě, nešlo o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav mu značně neztěžoval obecné životní podmínky.
 - od 1. 1. 2010 do 15. 4. 2010 nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejmeně o 35 %.
 - od 16. 4. 2010 do 17. 1. 2013 byl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Šlo o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) téhož zákona (pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejmeně o 35%, nedosahoval však více než 49 %).
 - od 18. 1. 2013 do 5. 11. 2019 byl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Šlo o invaliditu druhého stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) téhož zákona (pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejmeně o 50 %, nedosahoval však více než 69 %).
 - od 6. 11. 2019 i k datu vydání napadeného rozhodnutí byl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Šlo o invaliditu třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona (pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejmeně o 70 %).
37. V návaznosti na žalobcovy výhrady k posudku i doplňujícímu posudku posudkové komise v Ústí nad Labem si soud vyžádal u posudkové komise v Plzni nový srovnávací posudek o invaliditě žalobce. Z obsahu posudkové dokumentace soud zjistil, že tato komise jednala v řádném složení [předsedkyně MUDr. J. V., lékařka MUDr. E. J. (odbornost – interní lékařství) a tajemnice Michaela Tyllová], posudek ze dne 10. 12. 2021 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla komise k dispozici. Žalobce nebyl jednání posudkové komise přítomen. Posudková komise v Plzni po prostudování dokumentace konstatovala, že žalobce byl od 1. 7. 1991 do data kontrolní lékařské prohlídky dne 4. 7. 1995 částečně invalidní pro gonartrózu, tudíž jsou podle posudkové komise sporné závěry dosavadních českých posudků, že žalobce před datem 16. 4. 2010 invalidní vůbec nebyl. Dokumentace z

období do roku 2004 popisuje akutní stavy, které nezavdávají příčinu dlouhodobé ztráty pracovní schopnosti. Lékařské zprávy ze dne 13. 10. 2005 (ortopedie), ze dne 2. 11. 2007 (gonartróza vpravo) a ze dne 15. 8. 2008 (gonartróza vpravo) by připouštěly pokles pracovní schopnosti v rozsahu 10 až 20 %. Podle dostupné dokumentace v období od 1. 1. 1996 do 6. 12. 2009 nezakládaly funkční nálezy vyhodnocení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nad 33 %, ani nešlo o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobci značně neztěžoval obecné životní podmínky. Na základě ortopedického vyšetření ze dne 7. 12. 2009 (gonartróza se středně těžkým postižením vpravo a mírnějším vlevo) posudková komise v Plzni s přihlédnutím ke komorbiditám konstatovala míru poklesu pracovní schopnosti 35 %.

38. Posudková komise v Plzni připomněla, že žalobce v období od 1. 1. 1996 do 16. 4. 2010 neuplatnil žádost o invalidní důchod, první posudkové jednání proběhlo až 9. 8. 2010, jako rozhodující příčina žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla při tomto jednání určena bilaterální gonartróza (vpravo až ve III. stupni) se středně těžkým funkčním postižením, která byla posouzena podle kapitoly XIII, oddílu A, položky 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity s mírou poklesu pracovní schopnosti 35 %. Podle posudkové komise v Plzni však invalidita prvního stupně v rámci uvedené diagnózy nastala již od 1. 1. 2010 a předcházela jí invalidita částečná podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2009, a to od data 7. 12. 2009, kdy bylo provedeno ortopedické vyšetření konstatující bilaterální gonartrózu III. stupně s pravostrannou prevalencí. Míru poklesu soustavné výdělečné činnosti hodnotila posudková komise v Plzni podle kapitoly XV, oddílu A, položky 2b přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. ve výši 35 %, což odpovídá částečné invaliditě s datem vzniku 7. 12. 2009.
39. Ve spisové dokumentaci posudková komise v Plzni nenalezla žádný záznam z případných posudkových řízení ze Slovenska z období let 1996 až 2010, dostupný je pouze záznam z jednání Sociální pojišťovny v Trnavě ze dne 17. 7. 2013 s mírou poklesu 60 %, což odpovídá českému druhému stupni invalidity vyhodnocenému v posudku o invaliditě ze dne 31. 1. 2013. Posudková komise v Plzni uvedla, že vznik invalidity druhého stupně od 18. 1. 2013 nemůže rozporovat, protože příslušný neurologický nález není součástí doložené dokumentace; dostupný nález z CLT neurologie Praha ze dne 28. 5. 2013 a RHB nález ze dne 2. 7. 2013 však potvrzují ztrátu pracovní schopnosti 50 %. Od 12. 2. 2014 je podle posudkové komise v Plzni rozhodující invalidizující diagnózou psoriatická artritida se středně těžkou formou a poklesem pracovní schopnosti 60 %. Posudková komise v Plzni potvrdila i změnu na třetí stupeň invalidity od 6. 11. 2019 včetně určení rozhodující příčiny žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti a jejího podřazení pod kapitolu XII, položku 4d přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity.
40. Na žádost soudu posudková komise v Plzni ve stejném složení vypracovala dne 25. 2. 2022 doplňující posudek, ve kterém konstatovala, že nemá k dispozici záznam z posudkového řízení slovenské strany, jímž byla žalobci uznána plná invalidita od 11. 12. 2017, tedy jí není známa detailní posudková rozvaha se zakomponováním důvodů vedoucích k realizaci změny invalidity z částečné na plnou. Posudková komise v Plzni tak nemohla zaujmout žádné srovnávací stanovisko, navíc při odlišné slovenské legislativě. Respektujíc českou legislativu a stanovená česká posudková kritéria posudková komise v Plzni konstatovala, že v souladu s odborným hodnocením ortopeda přizvaného k jednání komise dne 9. 2. 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

lze uvést, že funkční nález na nosných kloubech dolních končetin v uvedeném období nekoresponduje s vyhodnocením ztráty pracovní schopnosti ve výši 70 % (není prokázána závažná porucha motorických funkcí na obou dolních končetinách, ani uvolnění jedné či obou komponent v tehdy odoperovaném pravém kyčli). Posudková komise v Plzni dodala, že dne 22. 11. 2017 byla žalobci vystavena pracovní neschopnost s nárokem na výplatu nemocenských dávek do 6. 12. 2018, následně prodlouženou do 6. 3. 2019, přičemž souběžné uznání invalidity třetího stupně od navrhovaného data 22. 11. 2017 s paralelně probíhající dočasnou pracovní neschopností s prodlouženým nárokem na výplatu nemocenských dávek není realizovatelné. Vysvětlila, že jakékoli operační řešení je léčebným krokem cíleným ke zlepšení a stabilizaci zdravotního stavu, neočekává se tedy, že ve svém výsledku povede k invalidizaci či zvýšení stupně invalidity; vyhodnocení výsledného funkčního nálezu po provedení operaci je realizováno až po vyčerpání dalších doléčovacích fází.

41. Soud zhodnotil citované posudky a doplňující posudky obou posudkových komisí, přičemž za klíčový považoval soud posudek posudkové komise v Plzni včetně jeho doplnění, neboť tato posudková komise se řádně zabývala všemi relevantními lékařskými zprávami a hodnotila také správnost závěrů posudkové komise v Ústí nad Labem s tím, že odklon od některých jejích závěrů náležitě vysvětlila. Posudková komise v Plzni zároveň správně upozornila na to, že žalobce byl od 1. 7. 1991 do data kontrolní lékařské prohlídky dne 4. 7. 1995 částečně invalidní, a v tomto směru napravila chybný údaj předchozích posudků o invaliditě. Z pohledu soudu je proto předmětný posudek posudkové komise v Plzni (včetně jeho doplnění) úplný, objektivní a přesvědčivý.
42. S výše popsány závěry posudkové komise v Plzni se soud ztotožnil a za daného stavu věci neshledal potřebu, aby byl posudek posudkové komise v Plzni ze dne 10. 12. 2021 ve znění doplnění ze dne 25. 2. 2022 dále doplňován či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání žalobcova zdravotního stavu. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná, ani žalobce, poté co byli s citovaným posudkem a jeho doplněním seznámeni. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, koresponduje s ustálenou judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, publ. pod č. 150/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92).
43. Posudek posudkové komise v Plzni ve znění jeho doplnění podle názoru soudu představuje dostatečnou odpověď na jednotlivé námitky přednesené žalobcem, který svůj zdravotní stav a jeho vývoj popisuje a hodnotí výhradně subjektivně, zatímco posudková komise předkládá hodnocení objektivní, vycházející z dostupné zdravotní dokumentace a jejího odborného medicínského posouzení.
44. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování navržené v žalobě, neboť výpověď žalobce, popis chronického onemocnění, důvody pro nezákonnost rozhodnutí žalované, pochybení posudkových lékařů, odůvodnění rozhodnutí žalované a skutečnosti o dřívějším vzniku invalidity představují toliko názvy kapitol žaloby, tedy pouhé tvrzení samotného žalobce a nemají důkazní hodnotu. Soud rovněž v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobcem navržené dokazování šesti lékařskými zprávami uvedenými v podání žalobce ze dne 29. 8. 2021, neboť tyto zprávy měla k dispozici posudková komise a soud na rozdíl od ní nemá potřebnou odbornost k tomu, aby sám vyhodnotil, zda skutečnosti v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

těchto lékařských zprávách měly nějaký vliv na pokles žalobcovy pracovní schopnosti, či nikoli.

45. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, (zejména vycházejí ze závěru posudkové komise v Plzni, že invalidita prvního stupně u žalobce nastala již od 1. 1. 2010, nikoli až od 16. 4. 2010, a předcházela jí invalidita částečná podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2009, a to od data 7. 12. 2009) dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaná totiž při svém rozhodování vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu (za hlavní podklad svého rozhodnutí vzala nesprávný posudek posudkové lékařky LPS o invaliditě žalobce ze dne 19. 3. 2020), což zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
46. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Bude proto na žalované, aby znovu rozhodla o námitkách žalobce, přičemž bude vycházet z toho, že invalidita u žalobce existovala již před datem 16. 4. 2010. V novém řízení žalovaná zároveň žalobci umožní, aby si ověřil, že v posudkové dokumentaci nechybí žádné jím zdůrazňované lékařské zprávy a posudky ze Slovenska, a případné chybějící podklady doplnil.
47. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 1 500 Kč. V této souvislosti považuje soud za nutné poukázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, podle kterého „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ Závěry Ústavního soudu lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Podle § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náleží advokátovi náhrada účelně vynaložených hotových výdajů v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce.
48. V posuzovaném případě učinil sám žalobce pět relevantních úkonů (podání žaloby, vyjádření ze dne 23. 8. 2021, vyjádření ze dne 23. 1. 2022, vyjádření ze dne 9. 3. 2022 a účast při jednání soudu dne 5. 4. 2022). Jak už bylo výše uvedeno, žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto se jedná o situaci, kdy by mu při zastoupení advokátem náležela paušální náhrada hotových výdajů. Z tohoto důvodu soud s přihlédnutím k citovanému nálezu Ústavního soudu přiznal žalobci právě částku ve výši 1 500 Kč, jež představuje paušální náhradu hotových výdajů (5 x 300 Kč). Ostatní žalobcova podání soud nepovažoval za důvodně (účelně) vynaložené náklady řízení, neboť žalobci nic nebránilo v tom, aby svou argumentaci koncentrovaně vtělil do žaloby a prvních vyjádření k jednotlivým posudkům.
49. Soud nepřehlédl, že žalobce v podání ze dne 7. 4. 2022 vyčíslil požadované náklady řízení jinak. Soud ovšem nemohl žalobci přiznat náhradu za kopírování listin, jejíž výše nebyla nijak prokázána, ani náhradu za telekomunikační poplatky (telefon, internet), u nichž nebyla prokázána přímá souvislost s tímto soudním řízením, ani konkrétně vyčíslené poštovné, neboť to je pokryto výše uvedenou paušální náhradou. Náhrada za promeškaný

čas pak přísluší výhradně v případě zastoupení advokátem za čas strávený cestou k jednání mimo sídlo nebo bydliště advokáta a zpoždění zahájení jednání delší než 30 minut (srov. § 14 advokátního tarifu); žalobce proto nárok na náhradu za promeškaný čas nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. dubna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce